

JEDENÁCTÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

SBĚRATEL KŮŽÍ

JEFFERY DEAVER

SBĚRATEL KŮŽÍ

JEFFERY DEAVER

2014

Copyright © 2014 by Gunner Publications, LLC
Translation © 2014 by Jiří Kobělka
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE SKIN COLLECTOR,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2014,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Darina Mikulenkova
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Ilustrace obálky: Jakub Meričko
Grafické zpracování obálky: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-030-5

Pro Dennise, Patti, Melissu a Phillipa

Tvorové, na které jsem narazil, nebyli nikdy lidé.
Byla to polidštěná zvířata – výsledek úspěšné vivisekce.

H. G. Wells, Ostrov doktora Moreaua

DÍL I ROZEBRANÁ KNIHA

ÚTERÝ 5. LISTOPADU
POLEDNE

KAPITOLA 1

Sklep.

Musela sejít do sklepa.

Chloe to tam dole nenáviděla.

Jenže vyprodali velikosti deset a dvanáct modelu Rue du Cannes – nevkusných květovaných koktejlů s vroubkovaným lemem a výstřihem až k pupku – a ona musela doplnit regály. Chloe byla herečka, ne expertka na konfekci, a v prodejně byla nová. Nemohla proto pochopit, proč jdou v listopadu, který se navíc tváří jako leden, na dračku zrovna tyhle šaty. Až jí nakonec šéfová vysvětlila, že jejich prodejna sice stojí v alternativním SoHo, avšak podle směrovacích čísel bydlí většina zákazníků v zámožných čtvrtích Jersey, Westchesteru nebo Long Islandu.

„No a?“

„Zaoceánské plavby, Chloe. Zaoceánské plavby.“

„Ach tak.“

Chloe Mooreová vstoupila do zadní části prodejny. Ta byla pravým protipólem prodejních prostor vepředu a ele-

gancí si nezahladila se skladištěm. Chloe vybrala ze svazku klíčů na západě ten správný a odemkla dveře sklepa. Rozsvítila a prohlédla si nerovné schody.

Povzddechla si a vyrazila dolů. Dveře opatřené pružinou se za ní zavřely. Chloe brala schody opatrně, protože byla poměrně vysoká, a navíc měla na sobě kotníčkové boty od Very Wang. Pseudodesignová obuv na jehlových podpatcích a sto let stará architektura mohou tvořit nebezpečnou kombinaci.

Sklep.

Jak já ho nenávidím.

Ne že by se bála nevítaných návštěvníků. Do sklepa vedly jen jedny dveře – ty, jimiž právě přišla. Jenže to tu páchlo zatuchlinou, bylo tu vlhko a chladno... a všude se táhly nástražné dráty v podobě pavučin.

Což znamenalo úskočné, agresivní pavouky.

A Chloe věděla, že až vyjde ze sklepa, bude potřebovat lepicí váleček, aby odstranila smítka prachu ze své tmavě zelené sukně a černé halenky (Le Bordeaux a La Seine).

Došlápla na nerovnou podlahu z rozpraskaného betonu a uhnula doleva, aby minula velkou pavučinu. Druhá ji však vzápětí dostala – dlouhý přilnavý cár se jí přitiskl na tvář a začal ji lechtat. Chloe absolvovala komický taneček, kdy se současně snažila dostat tu odpornou věc z obličeje a současně neupadnout, a pokračovala v hledání. Po pěti minutách našla zásilku koktejlů Rue du Cannes, které možná vypadaly francouzsky, ale přivezli je sem v boxech potištěných převážně čínskými znaky.

Když povytáhla boxy z regálu, uslyšela nějaké škrábání.

Strnula. A naklonila hlavu.

Škrábání se nezopakovalo. Místo něj si však Chloe uvědomila jiný zvuk.

Kap, kap, kap.

Někde něco teče?

Chloe chodila sem dolů často, i když neochotně, a nikdy tu na žádnou vodu nenarazila. Položila zásilku falešných francouzských koktejlů vedle schodiště, otočila se a začala záhadu zkoumat. Většina zboží byla uspořádána v regálech, ale některé krabice ležely na podlaze. Únik vody mohl mít katastrofální následky. A přestože Chloe nakonec neodvratně mířila na Broadway, v mezích si potřebovala udržet práci zde, v butiku Chez Nord. Kdyby zastavila zatékání dřív, než voda zničí předražené hadříky v hodnotě deseti tisíc dolarů, udělala by hodně pro to, aby jí penízky chodily do banky dál.

Přesunula se do zadní části sklepa; byla odhodlaná to vyřešit, ale současně se měla velmi na pozoru před pavoučím nebezpečím.

V zadní části sklepa kapání zesílilo a znělo ještě ponuřeji než vepředu u schodiště.

Chloe se postavila za regál obsahující obrovskou zásilku tak ošklivých halen, že by je nenosila ani její matka – byla přesvědčena, že tuto objednávku udělal nákupčí ve výpovědní lhůtě.

Kap, kap...

Přimhouřila oči.

Zvláštní. Co to je? Přístupová dvířka v protější zdi byla otevřená. Kapání bylo slyšet právě odtamtud. Dvířka natřená stejně šedou barvou jako zdi měřila zhruba metr krát metr dvacet.

Kam vedou? Copak je tu ještě nějaký suterén? Chloe si těch dvířek nikdy nevšimla – vlastně ani nemohla, protože se zřejmě nikdy nepodívala na zeď za posledním regálem. Nebyl důvod.

A proč jsou otevřená? Ve městě se neustále něco rekonstruovalo, zejména ve starých čtvrtích, jako bylo právě SoHo. Jenže o žádnou rekonstrukci pod jejich budovou se prodávákům nikdo nezmiňoval – alespoň jí ne.

Možná ve sklepe něco opravoval ten divný polský, rumunský nebo ruský správce. Vlastně ne, to bylo taky vyloučeno. Vedoucí mu totiž nevěřila; určitě mu nedala klíče od sklepa.

Faktor děsu sílil.

Neobtěžuj se to zjišťovat, pomyslela si Chloe nakonec. Prostě o tom kapání řekni Marge. I o těch otevřených dvířkách. Ať sem pošle Vlada nebo Michaila, nebo jak se ten člověk jmenuje, a nechá ho taky něco dělat.

Vtom se ozvalo další zaškrábání. Tentokrát znělo jako noha přesouvající se po drolivém betonu.

Do prdele. To fakt stačí. Mizím.

Než však Chloe stačila zmizet, než se vůbec stačila obrátit o víc než pouhých pětáctýřicet stupňů, přiskočil k ní někdo zezadu, udeřil jí hlavou do zdi a na její ústa přitiskl látku, aby ji umlčel. Chloe téměř omdlela šokem. Z krku jí vyšlehla vlna bolesti.

Rychle se otočila, aby útočníkovi pohlédla do tváře.

Bože, Bože...

Málem se pozvracela, když uviděla nažloutlou latexovou kuklu s výřezy pro oči, ústa a uši – těsně přiléhající kuklu, která křivila obličej pod ní, jako by byl z roztopeného vosku.

Muž byl v pracovní kombinéze s logem, které Chloe nedokázala v šoku přečíst.

Rozplakala se, začala kroutit hlavou, prosila skrz roubík, křičela skrz roubík, ale muž jí ho držel pevně na ústech. Jeho rukavice byly stejně přiléhavé a odporně nažloutlé jako kukla.

„Poslouchejte mě, prosím vás! Nedělejte to! Vy to nechápete! Poslouchejte, poslouchejte...“ Její slova však zpoza látky zněla jen jako nahodilé skřeky.

Proč jsem nepodložila dveře klínem a nenechala je otevřené? pomyslela si. Vždyť jsem o tom uvažovala... Měla na sebe strašný vztek.

Útočník si ji měřil klidnýma očima – nezajímala ho však její ňadra, rty, boky ani nohy. Prohlížel si jen kůži na jejích odhalených pažích a na krku, kde ho evidentně zaujal vyteťovaný modrý tulipán.

„Ani špatné, ani dobré,“ zašeptal.

Chloe kňourala, trásla se a sténala. „Co, co, co chcete?“

Proč se však vůbec ptala? Vždyť to přece ví. Samozřejmě že to ví.

A při této myšlence Chloe ovládla svůj strach. Přinutila srdce ke klidu.

Tak jo, hajzle, chceš si pohrát? Tak za to zaplatíš.

Uvolnila všechny svaly. V jeho očích orámovaných žlutým latexem se objevila zmatenost. Agresor evidentně nečekal, že náhle bude držet v rukou bezvládné tělo. Musel přehmátnout, aby se mu Chloe neskácela na podlahu.

Sotva Chloe ucítila, že mužův stisk nakrátko povoluje, vymrštila ruce a sevřela límec jeho kombinézy. Zip praskl a látka se roztrhla – nejen kombinéza, ale i to, co měl útočník pod ní.

Údery, které mu vzápětí uštědřila do prsou a do tváře, byly zuřivé a nesmlouvavé. Současně začala pumpovat kolem proti jeho slabinám. A znovu a ještě jednou.

Nemohla se však trefit. Jako by měla rozhozenou mušku. Urostlý agresor jí připadal jako snadný terč, jenže její pohyby byly náhle nekoordinované a malátné. Možná to bylo tím, že jí útočník roubíkem omezil přísun kyslíku. Anebo prvotním šokem z útoku.

Vydrž! nabádala se zběsile. Nepřestávej. On má strach. Je to na něm vidět. Zasranej zmetek...

Pokusila se ho udeřit ještě jednou, zarýt mu nehty do masa, ale nyní už jasně cítila, jak z ní vyprchává energie. Z jejích úderů se staly neškodné řafky. Zvrátila hlavu dopředu a přitom si všimla, že se útočníkovi vyhrnul rukáv. Zachytila pohledem jeho tetování, prapodivné červené tetování. Byl to nějaký hmyz s desítkami drobných nožiček, hmyzími kusadly, ale lidskýma očima. Sklopila oči k podlaze. A spatřila záblesk injekční stříkačky. Tak tohle byla příčina té bolesti na krku – a také příčina ubývajících sil. Ten chlap jí dal injekci.

Ať už ji omámil čímkoliv, látka působila spolehlivě. Chloe cítila stále větší únavu. Myšlenky se jí začaly bortit, jako by vystupovaly ze snu a opět se do něj vracely, a na mysli jí z nějakého důvodu vytanul laciný parfém Chez Nord, který prodávali u pokladny.

Kdo by si koupil takovou kejdu? honilo se jí obsesivně hlavou. Proč se...?

Co to dělám? napadlo ji, když se jí vzápětí vrátil smysl pro realitu. Braň se, holka! Braň se tomu hajzlovi!

To už však měla ruce schlíple svěšené podél těla a hlavu těžkou jako balvan.

Seděla na podlaze, načež se celý sklep naklonil a dal se do pohybu. Útočník ji vlekl k přístupovým dvířkům.

Ne, tam ne, prosím!

Poslouchejte mě! Vysvětlím vám, proč byste to neměl dělat. Netahejte mě tam! Poslouchejte!

Tady ve sklepe existovala ještě jakás takás naděje, že se Marge přijde podívat ke schodišti, uvidí je, začne křičet a ten chlap odcupitá na svých hmyzích nožkách pryč. Jakmile se však Chloe ocitne v hlubokém podzemí jeho doupěte, bude už pozdě. Podzemí se nořilo do stále větší tmy, ale byla to zvláštní tma – jako by žárovky, které stále svítily, nevydávaly světlo, ale naopak ho pohlcovaly a uhasínaly.

Braň se!

Jenže Chloe nemohla.

Blížila se k černé propasti.

Kap, kap, kap...

Křič!

Zakřičela.

Z jejích úst však vyšlo pouhé zasyčení, zacvrkání cvrčka, vrznutí broučích krovek.

A pak už ji muž v kukle protáhl dvířky do říše divů, na protější stranu. Jako v tom filmu. Nebo v té knize. To je jedno.

Chloe spatřila malou servisní místnost.

Zdalo se jí, že padá, že stále znovu a znovu padá, a o chvíli později už ležela na podlaze, na zemi, na hlíně, snažila se dýchat, ale při dopadu si zřejmě vyrazila dech. Necítila však žádnou bolest, vůbec žádnou. Zvuk kapající vody zněl výrazněji a ona teď uviděla, jak po protější zdi stéká pramínek. Byla to stará kamenná zeď protkaná trubkami a kabely, reza-vými, roztřepenými a hnijícími.

Kap, kap...

Pramínek hmyzího jedu, čiré lesklé hmyzí krve.

Alenka, napadlo ji, jsem Alenka. V králičí noře. House-
ňák, Březňák, Srdcová královna, plus ten červený hmyz na
jeho ruce.

Ten pitomý příběh jsem nikdy neměla ráda!

Chloe rezignovala na křik. Chtěla se už jen odplazit pryč,
plakat a choulit se do klubíčka, být o samotě. Jenže se ne-
dokázala ani pohnout. Ležela na zádech, hleděla do slabého
světla nad sebou, do stropu sklepa pod prodejnou, kterou na
jedné straně nenáviděla, ale na druhé straně z celého srdce
toužila v ní být – stát na rozbolavělých nohách a pokyvovat
před zákaznicemi hlavou v předstíraném zájmu.

Kdepak, vypadáte v nich opravdu, opravdu štíhlá. Věřte
mi...

Poté světlo ještě více zesláblo, když útočník se žlutým
hmyzím obličejem vylezl k díře, zavřel za sebou přístupová
dvířka a sestoupil po krátkém žebříku na místo, kde teď le-
žela Chloe. O chvíli později zaplnilo tunel pronikavé světlo;
útočník si nasadil čelovku a rozsvítil ji. Bílý paprsek ji oslepil
a Chloe začala křičet – anebo možná nekřičela vůbec.

Náhle světlo zhaslo a nastala dokonalá tma.

Po pár vteřinách, minutách nebo roce se Chloe probrala.

Byla teď někde jinde – už ne v servisní místnosti, ale v ně-
jakém větším prostoru nebo spíš v tunelu. Bylo v něm špatně
vidět, poněvadž jediný zdroj světla představovala slabá žá-
rovka u stropu a soustředěný paprsek vycházející z čela mas-
kovaného hmyzího muže. Kdykoliv se jí podíval do tváře, na
chvíli ji oslepil. Chloe ležela na zádech, upírala oči vzhůru
a on klečel nad ní.

To, co čekala, čeho se děsila, však stále nepřicházelo. V jistém smyslu to bylo ještě horší, protože *tamto* – kdyby z ní strhal šaty a pokračoval ve všem ostatním – by aspoň bylo srozumitelné. Spadalo by to do zmapované kategorie hrůzy.

Jenže takhle? Takhle to bylo něco úplně jiného.

Měla sice vyhrnutou halenku, ale jen trochu – břicho měla odhalené od pupku po spodní okraj podprsenky, která zůstávala cudně na místě. A sukni měla pevně obepnutou kolem stehén, téměř jako by hmyzí muž nestál o žádný náznak chlípnosti.

Muž se nyní nahrbil, sklonil se těsně nad ni a začal si ji prohlížet těma svýma klidnýma očima, těma hmyzíma očima. Civěl na její hladkou bílou kůži na břiše se stejným zaujetím, s jakým si lidé prohlížejí plátna v muzeu moderního umění: hlava nakloněná na stranu a oči zaklesnuté ve správném úhlu do cákanců Jacksona Pollocka nebo do Magritteova zeleného jablka.

Po chvíli muž pomalu natáhl ukazováček ve žlutém latexu a pohladil Chloe po kůži. Rozevřel dlaň a přejel jí po břiše tam a zpátky. Sevřel kousek kůže palcem a ukazováčkem, povytáhl ho, opět ho pustil a sledoval, jak se tkáň vrací do původního tvaru.

Jeho hmyzí ústa se zkřivila do slabého úsměvu.

Chloe měla pocit, že řekl: „Moc hezké.“ Ale možná to jen mluvila ta bafající housenka nebo ta havěť na jeho ruce.

Uslyšela slabé zapípání a muž se podíval na hodinky. Další pípavý zvuk, tentokrát odjinud. V tu chvíli jí agresor pohlédl do tváře a spatřil její oči. Tvářil se překvapeně – snad proto, že je Chloe probuzená. Otočil se, přisunul k sobě ba-

tůžek, vytáhl z něj injekční stříkačku a znovu svou oběť píchl, tentokrát do žíly na paži.

Teplo se rozlévalo a strach ubýval. Okolí se začalo halit do tmy, zvuky se vytrácely a Chloe ještě stačila zahlédnout, jak mužovy nažloutlé hmyzí prsty podruhé zajíždějí do batůžku a tentokrát z něj opatrně vytahují malou krabičku. Útočník ji položil vedle její obnažené kůže se stejnou obřadností, s jakou kněz u nich v kostele pokládal minulou neděli během svatého přijímání na oltář stříbrný kalich s Kristovou krví.

KAPITOLA 2

Billy Haven vypnul tetovací strojek American Eagle, aby šetřil baterie.

Podřepł a prohlédl si dosavadní dílo.

Přejel očima po konturách.

Podmínky zdaleka nebyly ideální, ale výsledek vypadal dobře.

Správný tatér dává do svých kérek všechno. Od nejobyčejnějšího křížku na rameni servírky až po americkou vlajku na prsou šéfa stavební firmy, včetně bezpočtu záhybů, tří barev a efektu třepetání, musí člověk pracovat se stejnou vervou, s jakou Michelangelo maloval strop kaple. Bůh a Adam, prst na prst, kůže na kůži.

V tomto případě to Billy klidně mohl odbýt. Vzhledem k okolnostem. Nikdo by mu to nevyčítal.

Jenže něco takového Billyho ani nenapadlo. Jeho kérka musela být „Billyho mod“. Takhle jeho dílům říkali doma, u něj v salonu.

Cítil, jak ho lechtá pot.

Zvedl plexisklový štít, otřel si oči rukou v rukavici a zastrčil kapesník do kapsy. Opatrně, aby se z něj neuvolnila vlákna. Tahle všeprozrazující vlákna pro něj mohla být stejně nebezpečná jako inkoust pro Chloe.

Obličejový kryt byl otravný. Ale nutný. Kdysi ho to naučil jeho instruktor. Než mu dal poprvé do ruky strojek, musel si Billy nasadit štít. Stejně jako většina mladých tehdy protestoval: Jednu ochranu očí už přece mám. Nepotřebuju další. Není to cool. Připadalo mu, že tahle idiotská maska je pro tatéra stejným znakem bažantství jako gumový míček pro klienta.

No tak. Kérku zvládnou i bez štítu.

Jenže pak instruktor posadil Billyho vedle sebe, když tetoval jednoho klienta. Docela slušná prácička: obličej Ozzyho Osbournea. Klient si z nějakého důvodu přál zrovna tohle.

Páni, jak z toho chlapa stříkala krev a tuk! Štít byl za chvíli zasviněný jako čelní sklo pick-upu po srpnové vyjíždce.

„Musíš být chytrý, Billy. Pamatuj si to.“

„Jasně.“

Od té doby Billy automaticky předpokládal, že každý zákazník je nakažený hepatitidou B i C, HIV a všemi ostatními pohlavními nemocemi, jež byly právě v módě.

U kérek, které hodlal zhotovit v příštích několika dnech, si navíc nemohl dovolit jakékoliv škobrtnutí.

Takže ochrana.

Nasadil si také latexovou kuklu, aby na místě činu nechal ani jeden ze svých bujných vlasů, ani jednu odloupenou kožní buňku. A taky aby si deformoval tvář. Navzdory pečlivému výběru odlehlých vražedných zón vždy existovala nepatrná pravděpodobnost, že ho někdo zahlédne.

Billy Haven si znovu prohlédl oběť.

Chloe.

Měla to napsáno na jmenovce na prsou, přičemž před jejím jménem se táhl ještě nápis *Je m'appelle*. Kdo ví, co to znamenalo. Možná ,ahoj'. Možná ,dobré ráno'. Každopádně to byla snobská francouzština. Billy svěsil ruku chráněnou rukavicí – vlastně dvěma rukavicemi na sobě – a pohladil Chloe po kůži. Opět ji sevřel mezi dvěma prsty, natáhl, vyhodnotil její pružnost, texturu i jemnou poddajnost.

Všiml si také mírného pahorku mezi jejíma nohama pod tmavě zelenou sukní. Spodního okraje podprsenky. Jakékoliv nepatřičné chování však nepřipadalo v úvahu. Billy se nikdy nedotýkal klientek v místech, kde by neměl.

Tamto bylo maso. Tohle je kůže. Billy Haven tyto dvě věci důsledně odlišoval a jednoznačně dával přednost kůži.

Vytřel si z očí pot dalším kapesníkem a znovu si ho opatrně zastrčil do kapsy. Byl rozpálený a na těle se mu ježily chlupy. Ačkoliv byl listopad, v tunelu panovalo dusivé horko. Tunel byl dlouhý – měřil téměř sto metrů –, ale na obou koncích uzavřený, takže jím neproudil vzduch. Podobal se mnoha jiným podzemním chodbám tady v SoHo, jižně od Greenwich Village. Síť tunelů vznikla v devatenáctém a dvacátém století, protkávala celou čtvrť a ve své době se používala k podzemní dopravě zboží mezi továrnami, sklady a překladišti.

Dnes však byly tunely opuštěné, což dokonale vyhovovalo Billyho plánům.

Hodinky na jeho pravém zápěstí opět zapípaly. A po pár vteřinách vydaly podobný zvuk záložní hodinky vězící v Billyho kapse. Připomínaly mu čas; Billy o něm při práci často ztrácel pojem.

Ještě minutku, ať je ta kérka na článku prstu perfektní...

Ve sluchátku zastrčeném v jeho levém uchu se ozval rachot. Billy ho chvíli poslouchal, načež mu přestal věnovat pozornost a opět uchopil strojek American Eagle. Byl to staromódní model s otočnou hlavou, která pohybovala jehlou na principu šicího stroje, zatímco moderní strojky používají vibrační cívku.

Billy přístroj zapnul.

Bzzzz...

Obličejový kryt si sklopil před oči.

A pak už začal Billy milimetr po milimetru kopírovat linkovací jehlou kontury, které předtím v rychlosti načrtl. Měl přirozený talent – uměl skvěle kreslit tužkou i tuší, skvěle malovat pastelkami. Také s jehlami byl geniální. Kreslil z hlavy rovnou na papír a kreslil z hlavy rovnou na kůži. Většina tatérů, i těch sebenadanějších, používá šablony, které si předem připraví – ti bez talentu si je dokonce kupují a pak je přikládají na kůži a obkreslují. Tohle dělal Billy málokdy. Neměl to zapotřebí. Z Boží mysli přímo do ruky, říkával jeho strýc.

A teď stínování. Přehodil jehly. Velmi, velmi opatrně.

Pro Chloeino tetování zvolil Billy proslulý font Blackletter, který je známější pod názvy Gothic nebo Old English. Charakterizují ho velmi silné nebo naopak velmi tenké tahy. Billy si vybral subvariantu Fraktur – jednak jí byla vytištěna Gutenbergova bible, a jednak byla nesmírně náročná. Billy je umělec, a který umělec by nechtěl ukázat, co umí?

Po deseti minutách byl téměř hotov.

A jakpak si vede jeho klientka? Prohlédl si její tělo a pak jí nadzvedl víčka. Stále měla rozostřený zrak. Ve tváři jí však

několikrát cuklo. Propofol už dlouho účinkovat nebude. Jednu látku však nyní naštěstí nahrazovala druhá.

Náhle mu hrudí projela bolest. Billyho to polekalo. Byl mladý a ve velmi dobré kondici; myšlenku na infarkt velmi rychle zavrhl. Přetrvávala však závažnější otázka: nenadýchal se něčeho, čeho neměl?

Tato možnost byla velmi reálná – a velmi smrtelná.

Když si však ohledal tělo, uvědomil si, že bolest má povrchový ráz. V tu chvíli to pochopil. Jakmile poprvé sevřel Chloe, vzpouzela se. On byl v tu chvíli tak nabuzený, že si vůbec nevšiml, jak silně ho udeřila. Nával adrenalinu však nyní ochaboval a bolest se silně hlásila o slovo. Sklopil oči. Žádné vážné zranění naštěstí neutrpěl – měl jen roztrženou košili a kombinézu.

Ignoroval bolest a pokračoval v práci.

Po chvíli si všiml, že se Chloe prohlubuje dech. Anestetikum zakrátko přestane působit. Dotkl se jejích prsou – tohle by Krasotince nevadilo – a ucítil pod dlaní stále naléhavější tlukot.

V tom okamžiku ho napadla úchvatná myšlenka: jaké by bylo tetovat živé tlukoucí srdce? Dalo by se to udělat? V rámci přípravy na své plány tady v New Yorku se Billy před měsícem vloupal do firmy zabývající se prodejem lékařských potřeb a odnesl si odtamtud vybavení, léky, chemikálie a další potřeby za několik tisíc dolarů. Napadlo ho, jestli by se o medicínu mohl naučit tolik, že by dokázal člověka uspat, otevřít mu dutinu hrudní, vytetovat mu přímo na srdeční sval obrázek nebo slova a opět ho zašít. Jeho oběť by pak až do smrti žila s pozměněným orgánem.

A jaký motiv by pro své dílo zvolil?

Křížek.

Anebo slova: *Dostaň se pod kůži*

Případně:

Billy + Krasotinka navždy

Zajímavý nápad. Myšlenka na Krasotinku v něm však vyvolala smutek, a tak opět upřel pozornost na Chloe a dokončil poslední písmeno.

Dobré.

Billyho mod.

Úplně hotov však ještě nebyl. Otevřel tmavě zelenou krabičku na zubní kartáček, vytáhl z ní skalpel a ještě jednou natáhl Chloeinu úžasnou kůži.

KAPITOLA 3

Na smrt se lze dívat dvěma způsoby.

V oboru soudní kriminalistiky pohlíží vyšetřovatel na smrt abstraktně – pokládá ji za pouhou událost, z níž pro něj vyplývá řada úkolů. Dobří soudní kriminalisté hledí na smrt prizmatem dějin a ti nejlepší z nejlepších pokládají smrt za pouhou fikci a oběť za člověka, který nikdy neexistoval.

Absence citové zainteresovanosti je při práci na místě činu stejně nezbytným nástrojem jako latexové rukavice nebo alternativní světelný zdroj.

Lincoln Rhyme seděl v rudošedém invalidním vozíku Merits před oknem svého domu v západním Central Parku a shodou okolností přemýšlel o jednom nedávném úmrtí právě takto. Minulý týden zavraždili v centru New Yorku při zpackané loupeži muže. Krátce po odchodu z budovy odboru pro ochranu životního prostředí, kde pracoval, ho pachatel zavlekl na opuštěné staveniště na protější straně ulice. Muž mu však odmítl vydat peněženku, začal se bránit a pachatel ho ubodal k smrti.

Případ, jehož vyšetřovací spis teď ležel před Rhymem, byl docela fádní a nashromážděné důkazy byly typické pro tento typ trestné činnosti: laciná zbraň v podobě zoubkovaného kuchyňského nože umatlaného spoustou otisků, z nichž ovšem žádný nefiguroval v databázi IAFIS ani jinde, blíže nedefinovatelné otisky bot ve sněhové břečce, která se toho večera vytvořila, a hromada stopových důkazů, odpadků a cigaretových oharků, bohužel vesměs den nebo i týden starých. A tudíž bezcenných. Podle všech vnějších znaků šlo o nahodilý zločin, který nenabízел žádný odrazový můstek k okruhu pravděpodobných pachatelů. Vyšetřovatelé vyslechli kolegy zavražděného muže na odboru veřejných prací a mluvili i s jeho přáteli a příbuznými. Neodhalili však žádné vazby na drogy, žádné pochybné smlouvy, žárlivé milenky ani žárlivé chotě milenek.

Rhyme věděl, že vzhledem k nicotnému množství použitelných důkazů se případ rozlouskne pouze jediným možným způsobem: někdo se začne lehkomyšlně naparovat, že kousek od budovy magistrátu čmajzl peněženku bílému límečku. A adresát naparovačných řečí, který bude mít sám na krku drogy, domácí násilí nebo drobné krádeže, uzavře s policií dohodu a chlubíлка práskne.

Tento zločin, loupež končící vraždou, představoval pro Lincolna Rhyma typický případ smrti nahlížené z odstupu. Smrt jako historická událost. Jako fikce.

Pohled číslo jedna.

Druhou možností bylo přistupovat ke smrti srdcem. Lidé to dělají ve chvílích, kdy člověk, k němuž měli opravdový vztah, přestane na tomto světě existovat. A Lincoln Rhyme v tento ponurý větrný den myslel na jedno konkrétní úmrtí,

které ho zasáhlo stejně hluboce, jak hluboce ho výše popsané ubodání úředníka nezasáhlo.

Na světě neexistovalo mnoho lidí, k nimž by měl Rhyme blízko. A nemohl za to jen jeho fyzický stav – Rhyme byl kvadruplegik, od krku dolů v podstatě ochrnutý. Ne, on nikdy nebyl orientovaný na lidi. Za všech okolností upřednostňoval vědu. Rozum u něj převládal nad citem.

Přesto i v jeho životě existovalo několik opravdu dobrých přátel, pár příbuzných, přehršle milenek. Jedna manželka, dnes už bývalá.

Jeho ošetřovatel Thom.

A samozřejmě Amélie Sachsová.

Druhý muž, který před několika dny zemřel, mu však byl v jistém smyslu bližší než všichni ostatní, a to z jediného důvodu: dokázal Rhyma motivovat jako nikdo jiný, nutil ho přemýšlet nad rámec rozsáhlého prostoru, v němž se jeho mysl pohybovala, nutil ho předvídat, snovat strategie, pochytovat. A nutil ho také bojovat o život: nechybělo mnoho a tomu muži se podařilo Rhyma zabít.

Hodinář byl nejvíce fascinujícím zločincem, na jakého Rhyme během své kariéry narazil. Jmenoval se Richard Logan, ale identity střídal jako na běžícím pásu; byl to profesionální zabiják, ale ve svém repertoáru měl celý rejstřík zločinů, od teroristických útoků po loupeže. Pracoval pro každého, kdo byl schopen zaplatit jeho tučnou sazbu – samozřejmě za předpokladu, že daná zakázka pro něj byla dostatečnou výzvou. Rhyme se při výběru případů, na nichž se jako konzultant v oboru soudní kriminalistiky podílel, paradoxně řídil naprosto stejným klíčem.

Hodinář patřil k několika málo zločincům, kteří ho do-

kázali přelstít. A přestože mu Rhyme nakonec nastražil past, díky níž skončil Logan ve vězení, v duchu ho dodnes užíralo vědomí, že několik plánů Loganovi překazit nedokázal. A i v případech, kdy Hodinář neuspěl, se mu někdy podařilo napáchat značné škody. Když například Rhyme zmařil pokus o vraždu mexického policisty vyšetřujícího činnost drogových kartelů, vyprovokoval Logan alespoň mezinárodní incident (obě strany se nakonec dohodly, že zapečetí své záznamy a budou se tvářit, že se o žádný atentát nikdo nikdy nepokusil).

Teď už však Hodinář nebyl mezi živými.

Zemřel ve vězení, avšak nezavraždil ho spoluvězeň, ani nespáchal sebevraždu, jak Rhyme předpokládal, když se tu zprávu doslechl. Kdepak, příčina smrti byla zcela ordinární – rozsáhlý infarkt myokardu. Lékař, s nímž Rhyme včera hovořil, se nechal slyšet, že i kdyby se jim bylo podařilo Logana zachránit, měl by vážně a trvale poškozený mozek. A přestože felčari nepoužívají výrazy typu „smrt pro něj byla vysvobozením“, Rhyme z doktorova tónu vyrozuměl právě to.

Poryv temperamentního listopadového větru otrásl okenními tabulkami. Rhyme právě seděl v předním salonu svého domu – v místnosti, kde se cítil příjemněji než kdekoli jinde na celém světě. Původně viktoriánský salon byl dnes plně vybavenou kriminalistickou laboratoří, v níž nechyběly sterilní stoly pro ohledávání důkazů, počítače a monitory s vysokým rozlišením, regály s nástroji, ani všechny možné moderní kriminalistické přístroje: odsavače par a pevných částic, čtečky latentních otisků prstů, mikroskopy – optické i rastrovací elektronové – a také středobod toho všeho, totiž plynový chromatograf a hmotnostní spektrometr, jenž před-

stavuje základní stavební kámen každé kriminalistické laboratoře.

Veškeré vybavení přišlo na několik milionů dolarů a Rhymovi by ho mohl závidět kterýkoliv malý nebo i středně velký policejní sbor v zemi. Rhyme přitom všechno zaplatil ze svého. Odškodné za osudnou nehodu na místě činu, po níž zůstal ochrnutý, bylo velmi velkorysé, stejně jako jeho honorář, který účtoval newyorské policii i ostatním policejním složkám ochotným najmout si ho jako konzultanta. (A čas od času se objevily i jiné potenciální zdroje příjmu, například nabídky z Hollywoodu na zfilmování skutečných případů, na nichž Rhyme pracoval. Jeden návrh názvu pořadu zněl *Muž na vozíku*. Druhý *Detektiv Rhymbo*. Rhyme reagoval na tyto námluvy větou: „To se už úplně posrali?“ Což ošetřovatel Thom přetlumočil jako: „Pan Rhyme mě požádal, abych vám poděkoval za zájem. Nicméně má v současné době příliš mnoho závazků, než aby mohl participovat na podobném projektu.“)

Rhyme se nyní otočil na vozíku a pohlédl na jemné a nádherné kapesní hodinky uchycené ve stojánek na krbové římsě. Značka Breguet. Shodou okolností mu je daroval Hodinář.

Rhymovo truchlení neprobíhalo jednoduše a odráželo dvojí náhled na smrt, jímž se Rhyme před chvílí zaobíral. Rozhodně existovaly analytické – kriminalistické – důvody, proč se touto ztrátou znepokojovat. Hodinářova smrt totiž znamenala, že Rhyme už nikdy nebude moci uspokojivě probádat jeho mysl. Jak jeho přezdívká napovídala, byl Logan posedlý časem a hodinovými strojky – dokonce je sám vyráběl – a ke svým zločinům přistupoval stejně jako k výrobě hodinek, totiž s usilovnou precizností. Už od chvíle, kdy se jejich cesty zkřížily poprvé, musel Rhyme žasnout nad Loga-

novými myšlenkovými pochody. Ve své době dokonce doufal, že mu Hodinář umožní návštěvu ve vězení, aby si mohl zpětně promluvit o zločinech, které Logan během let s důmyslností šachisty naplánoval.

Byly tu však i další, praktické otázky spojené s Loganovou smrtí. Státní zástupce nabídl Loganovi snížení trestu výměnou za to, že mu prozradí jména některých lidí, kteří si ho najali a s nimiž v minulosti spolupracoval; Hodinář využíval rozsáhlé zločinecké sítě tvořené lidmi, jejichž totožnost by policie velmi ráda znala. Kromě toho se proslýchalo, že před nástupem do vězení stačil Logan naplánovat několik dalších spiknutí.

Logan však na nabídku nepřistoupil. Ještě horší bylo, že přiznal vinu, čímž se vyhnul soudnímu procesu, a připravil tak Rhyma o další příležitost dozvědět se více o něm samotném, o jeho rodinných příslušnících a spolupracovnících. Rhyme měl tehdy dokonce v plánu identifikovat pomocí tajných agentů a programu na rozpoznávání obličejových rysů osoby, které se procesu s Hodinářem zúčastní.

Nakonec ovšem Rhyme pochopil, že skutečným důvodem, proč tak těžce nese smrt svého dlouholetého nepřítele, je právě druhý pohled na smrt: pouto, které mezi oběma muži vzniklo. Protiklady nás definují a dodávají nám energii. A když Hodinář zemřel, zemřel s ním i kousek Lincolna Rhyma.

Kriminalista nyní pohlédl na ostatní dva lidi v salonu. Prvním z nich byl benjamínek týmu, hlídkový policista newyorské policie Ron Pulaski, jenž právě balil důkazy v případě loupeže a vraždy u magistrátu.

Druhým přítomným byl Rhymův ošetřovatel Thom Res-ton – pohledný štíhlý muž, který byl jako vždy dokonale ob-

lečený. Dnešní sestava: tmavě hnědé kalhoty s ostrými puky, světle žlutá košile a kravata s motivem zelených a hnědých zvířátek, z nichž některá měla zřejmě opičí tvář. Dalo se to těžko poznat. Rhyme věnoval oblékání pramalou pozornost. Jeho černé tepláky a zelený svetr s dlouhými rukávy byly funkční a dobře hřály. Na ničem jiném mu nezáleželo.

„Chci poslat květiny,“ oznámil nyní.

„Květiny?“ zeptal se Thom.

„Ano. Květiny. Poslat. Předpokládám, že to lidi pořád ještě dělají. Posílají věnce, kde je napsáno *Odpočívej v pokoji*. I když... jaký to má vlastně smysl? Co jiného by měli mrtví dělat? Na druhou stranu je to lepší vzkaz než třeba *Zlom vaz*, nemyslíš?“

„Takže poslat květiny... Moment. To mluvíš o Richardu Loganovi?“

„Samozřejmě. Umřel snad v poslední době nějaký jiný květinohodný člověk?“

„Hm, Lincolne,“ ozval se Pulaski. „Květinohodný. Nikdy by mě nenapadlo, že použijete takový výraz.“

„Květiny,“ zopakoval Rhyme nevrle. „Proč mě tu nikdo nevnímá?“

„A proč ty máš tak špatnou náladu?“ zeptal se Thom.

Starý manželský pár. Vztah ošetřovatele a jeho svěřence by se dal nejlépe vystihnout tímto výrazem.

„Já přece nemám špatnou náladu. Jenom chci poslat květiny do pohřebního ústavu. Jenže se toho nikdo nechce ujmout. Název ústavu zjistíme v nemocnici, která prováděla pitvu. Odtamtud se mrtvolý posílají do pohřebních ústavů. Nemocnice těla nebalzamují ani nezpopeľňují.“

„Víte, Lincolne,“ prohodil Pulaski, „můžete na to pohlížet

i tak, že na světě přece jen existuje spravedlnost. Dá se říct, že Hodinář nakonec dostal trest smrti.“

Světlovlasý, odhodlaný a dychtivý Pulaski měl našlápnuto stát se slušným ohledávčem míst činu a Rhyme se ujal role jeho učitele. Ta zahrnovala nejen předávání poznatků v oboru soudní kriminalistiky, ale i snahu přimět toho kluka, aby používal rozum. Což právě teď nedělal. „A v čem se dá nahodilě ucpání tepny označit za spravedlnost, zelenáči? Jestli se newyorský státní zástupce rozhodl nepožadovat trest smrti, tak se dá říct, že předčasná smrt spravedlnost nesupluje, nýbrž *podkopává*.“

„Já...“ zakoktal se mladík a tváře se mu zbarvily kardiálskou červení.

„Takže těch nepatřičných postřehů nechme, zelenáči, a pojďme k jádru věci. Květiny. Zjisti, kdy se bude Hodinářovo tělo odvážet z westchesterské nemocnice a kam. Ty květiny tam chci poslat co nejdřív, bez ohledu na to, jestli se bude konat smuteční obřad. S vizitkou ode mě.“

„Co na ní má být?“

„Nic než moje jméno.“

„Květiny?“ ozval se z chodby vedoucí do kuchyně a k zadnímu východu ženský hlas. Amélie Sachsová vstoupila do salonu a kývla přítomným na pozdrav.

„Lincoln se chystá poslat do pohřebního ústavu květiny. Pro Richarda Logana. Vlastně je tam budu posílat já.“

Sachsová si pověsila černou bundu na háček v hale. Kromě ní měla na sobě přiléhavé černé džíny a žlutý svetřík. Jedinou známkou její hodnosti policejního detektiva byla pistole Glock zavěšená u pasu, ačkoliv myšlenkový skok od pistole k policejní důstojnici vyžadoval notnou dávku fantazie. Při

pohledu na tuto vysokou štíhlou rusovlásku s hustými rovnými vlasy by totiž člověk předpokládal, že je to spíš modelka. A Sachsová jí skutečně byla, než nastoupila k NYPD.

Nyní přistoupila k Rhymovi a políbila ho na rty. Chutnala po rtěnce a voněla po povýstřelových zplodinách; dnes ráno cvičila na střelnici.

Rhyme si při této příležitosti vzpomněl, že muž zavražděný při loupeži u magistrátu se těsně před odchodem z kanceláře oholil; na jeho krku a tváři se našly téměř neviditelné kousky pěny na holení a miniaturní úlomky štětín z vousů. Navíc si muž krátce před smrtí nastříkal nebo vetřel do tváře vodu po holení. Když Rhyme se Sachsovou tento případ analyzovali a Rhyme jí vylíčil zmíněná fakta, která mohla být pro další vyšetřování potenciálně užitečná, Sachsová náhle zvažněla. „Takže měl namířeno do společnosti,“ prohlásila, „nejspíš na schůzku s nějakou ženou – kvůli kamarádům se chlapi neholí. Víš, Rhyme, kdyby nestrávil těch posledních pět minut holením na toaletě, načasování by se změnilo. A všechno by bylo dopadlo jinak. On by toho večera nezemřel. A možná by žil dlouhý a plodný život.“

Anebo by nasedl opilý do auta a vrazil do autobusu plného školáků.

Hrát si na „co by, kdyby“ je ztráta času.

Pohled na smrt číslo jedna, pohled na smrt číslo dvě.

„Znáš jméno pohřebního ústavu?“ zeptala se Sachsová.

„Zatím ne.“

Když ještě Logan nevěděl, že ho čeká zatčení, a věřil, že za pár minut zavraždí Rhyma, učinil slib, že Sachsovou zabíjet nebude. Tato shovívavost byla možná dalším důvodem, proč Rhyme Hodinářovy smrti litoval.

Thom kývl na Sachsovou. „Kávu? Nebo něco jiného?“

„Jen kafe, díky.“

„Lincolne?“

Kriminalista zavrtěl hlavou.

Když se ošetřovatel vrátil se šálkem kávy, podal ho Sachsové a ta mu poděkovala. Ačkoliv měl Rhyme na většině těla necitlivé nervy, jeho chuťové pohárky fungovaly dobře a on musel uznat, že Thom Reston varí velmi dobrou kávu. Žádné kapsle, žádná melta a slovo „instantní“ neměl vůbec ve slovníku.

Nyní se ošetřovatel obrátil k Sachsové a s potouchlým úsměvem se jí zeptal: „Tak co? Co říkáš na Lincolnovu emoční stránku?“

Sachsová obemkla šálek dlaněmi, aby si je ohřála. „Ne, Thome, myslím, že i jeho city mají pevný systém.“

Á, to je moje Sachsová. Neustále přemýšlí. Byl to jeden z důvodů, proč ji Rhyme miloval. Jejich pohledy se setkaly. Rhyme věděl, že jeho úsměv je sice sotva znatelný, ale zapojují se při něm stejné svalové skupiny jako u ní.

„Hodinář byl odjakživa záhada,“ pokračovala Sachsová. „Moc jsme toho o něm nevěděli – snad jen to, že měl vazby na Kalifornii. Měl tam nějakou vzdálenou rodinu, kterou se nám nikdy nepodařilo vypátrat, a v práci nikdy nepoužíval stálé spolčníky. Jeho pohřeb by tak mohl být příležitostí, jak vypátrat lidi, kteří ho znali a pracovali s ním – ať už na legálních věcech, nebo na zločinných projektech. Říkám to správně, Rhyme?“

Na sto procent, pomyslel si kriminalista.

„A až vypátráš ten pohřební ústav,“ oslovil Pulaského, „chci, abys tam zajel.“

„Já?“

„Bude to tvoje první akce v roli tajného agenta.“

„První ne,“ opravil Rhyma Pulaski.

„První na pohřbu.“

„Tak to jo. A za koho bych se měl vydávat?“

Rhyme vyhrkl první jméno, které ho napadlo. „Harold Pigeon.“

„Harry Pigeon? To mám představovat holuba?“

„Prostě jsem zrovna přemýšlel o ptácích.“ Rhyme kývl směrem k hnízdu sokolů stěhovavých, kteří se na okenní římse choulili zimou k sobě. Za špatného počasí obvykle hnízdili níž.

„Harry Holub. Pěkný pták.“ Policista zavrtěl hlavou. „Ani nápad.“

Sachsová se zasmála a Rhyme se zašklebil. „Mně je to fuk. Tak si nějaké jméno vymysli sám.“

„Stan Walesa. Tak se jmenoval dědeček z matčiny strany.“

„Výborně.“ Rhyme netrpělivě pohlédl na krabici v rohu salonu. „Přines mi odtamtud jeden.“

„Co tam je?“

„Mobily s předplacenou kartou,“ vysvětlila Sachsová. „Máme jich tam asi šest pro podobné operace.“

Mladý policista zašel ke krabici a vybral jeden přístroj. „Nokia. Hm. S otočným kloubem. Moderna.“ Prohlásil to s jednoznačným sarkasmem.

Než zavolal do nemocnice, Sachsová mu poradila: „Ale nejdřív si zapiš do paměti číslo tohoto telefonu, abys neza-
kolísal, až se tě na něj někdo zeptá.“

„Jasně. Dobře.“ Pulaski zavolal z jednorázového telefonu na vlastní přístroj, poznamenal si číslo a odstoupil stranou, aby vyřídil hovor.

Sachsová s Rhymem upřeli pozornost na zprávu z místa činu v případě vraždy u magistrátu a provedli několik úprav.

Pulaski se k nim po chvíli připojil. „V nemocnici mi řekli, že čekají na pokyn, kam mají tělo poslat. Šéfovi patologie se prý má během pár hodin někdo ozvat.“

Rhyme si policistu změřil pohledem. „Cítíš se na to?“

„Snad jo. Určitě.“

„Jestli se bude konat pohřeb, zúčastníš se ho. Jestli ne, zajedeš do pohřebního ústavu ve stejnou dobu jako člověk, který si tam přijde vyzvednout ostatky. Kytice ode mě už tam bude čekat. Bude to výborné téma k navázání konverzace – muž, kterého se Richard Logan pokusil zabít a jenž ho nakonec dostal do vězení, mu posílá květiny.“

„A kým má ten Walesa být?“

„Nějakým Loganovým kolegou. Nevím jistě, kým přesně. To ještě budu muset promyslet. Ale měl by to být někdo nevyzpytatelný a nebezpečný.“ Zamračil se. „Škoda že vypadáš spíš jako ministrant. Dělal někdy ministranta?“

„Já i můj bratr.“

„No, tak zapracuj na vyžilém výrazu.“

„A nezapomeň na nebezpečnost,“ připomněla Sachsová, „i když to bude těžší než vypadat nevyzpytatelně.“

Thom přinesl Rhymovi trochu kávy v kelímku opatřeném slámkou. Zřejmě mu neuniklo, že kriminalista pokukuje po Amélii šálku. Rhyme mu poděkoval kývnutím hlavy.

Starý manželský pár...

„Hned se cítím líp, Lincoln,“ prohlásil Thom. „Chvíli už jsem si opravdu myslel, že začínáš měknout. Bylo to matoucí. Ale když teď vím, že ty květiny posíláš jen proto, abys měl

záminku špehovat pozůstalé po mrtvole... Moje víra v tebe je zase obnovená.“

„Prostě je to logické,“ zabručel Rhyme. „Ale já fakt nejsem takový studený čumák, za jakého mě všichni pokládají.“

Paradoxní bylo, že Rhyme chtěl *opravdu* poslat Loganovi květiny i ze sentimentálních důvodů: aby mu vzdal čest jako důstojnému protivníkovi. Tušil, že Hodinář by se v jeho případě zachoval stejně.

Pohledy na smrt číslo jedna a dvě se samozřejmě nevyklučovaly.

Rhyme naklonil hlavu.

„Co je?“ zeptala se Sachsová.

„Kolik je stupňů?“

„Kolem nuly.“

„Takže je venkovní schodiště zledovatělé?“ Rhymův dům měl schodiště i rampu pro tělesně postižené.

„Vzadu bylo,“ odpověděla Sachsová. „Předpokládám, že vpředu bude taky.“

„V tom případě asi máme návštěvu.“

Ačkoliv měl pro to jen nepřímé důkazy, byl Rhyme přesvědčený, že když po nehodě ztratil citlivost, smysly, které přežily, začaly být ostřejší. Zejména to platilo o sluchu. Před chvílí například uslyšel křupání sněhu na schodišti před domem.

Po pár vteřinách zazvonil zvonek a Thom šel otevřít.

Když návštěvník vstoupil do haly a zamířil k salonu, bylo podle zvuku a rytmu jeho kroků všem okamžitě jasné, kdo to je.

„Ahoj, Lone.“

Detektiv prvního stupně Lon Sellitto odbočil za roh, prošel dveřmi a svlékl si kabát značky Burberry. Ten měl béžovou

barvu a byl zpestřený záhyby a zmačkaninami, které charakterizovaly většinu Sellittova šatníku díky jeho rozložitě postavené a ledabylému držení těla. Rhyme se podívoval, proč detektiv nenosí tmavé oblečení, na němž by zmuchlanost nebyla tak vidět. Když si však Sellitto svlékl svrchník a přehodil ho přes ratanové křesílko, všiml si Rhyme, že i detektivův tmavě modrý oblek obsahuje dobře patrné varhánky.

„Venku je hnusně,“ zabručel nově příchozí. Prohrábl si řídnoucí a šedivějící vlasy a vyklepal na podlahu pár tajících vloček. Podíval se dolů. Také na botách přinesl do salonu kousky zledovatělého bláta. „Pardon.“

Thom odpověděl, že si s tím nemá lámat hlavu, a přinesl mu šálek kávy.

„Hnus,“ zopakoval detektiv a vzal šálek do dlaní stejně jako před chvílí Sachsová. Pohlédl z okna, za nímž byly kromě sokolů vidět jen plískanice, mlha a černé větve. Plus něco málo Central Parku.

Rhyme se moc často ven nedostal, takže ho počasí nechávalo chladným – pokud ovšem nehrálo nějakou roli na místě činu.

Nebo pokud nesloužilo jako systém včasného varování před návštěvami.

„Už jsme skoro hotoví,“ prohlásil a ukázal bradou na zprávu z místa činu v případě loupežné vraždy u magistrátu.

„Jo, jo, proto tu nejsem.“ Sellitto to pronesl téměř jako jedno slovo.

Rhyme zbystril pozornost. Sellitto pracoval na oddělení závažných trestných činů, a jestli si sem nepřišel pro zprávu, pak to znamenalo, že se na obzoru možná rýsuje něco jiného, zajímavějšího. Ještě výmluvnější byla skutečnost, že Sellitto

sice zahlédl tác s moučníky, které upekl Thom, ale odvrátil se od nich, jako by vůbec neexistovaly. Jeho návštěva tedy musela být naléhavá.

Ergo fascinující.

„Volali nám z oddělení vražd dole v SoHo, Lincolne. Dneska ráno. Tahali jsme sirky a vyšlo to na tebe. Doufám, že jseš volnej.“

„Jak to mohlo vyjít na mě, když jsem žádnou sirku netahal?“

Sellitto se napil kávy. Rhymovu otázku ignoroval. „Je to těžký případ.“

„Poslouchám.“

„Jednu ženu někdo unesl ze sklepa prodejny, ve které pracovala. Je to nějaký butik. Vrah ji protáhl přístupovými dvířky do tunelu pod budovou.“

Rhyme věděl, že se pod celým SoHo táhne síť tunelů vykopaných před lety kvůli dopravě zboží z jednoho průmyslového objektu do druhého. Vždy byl přesvědčený, že je jen otázkou času, kdy někdo využije tyto tunely jako vražednou zónu.

„Sexuálně motivovaný útok?“ zeptala se Sachsová.

„Ne, Amélie,“ odvětil Sellitto. „Zdá se, že pachatelem je tatér. A podle toho, co hlásili pochůzkáři z místa činu, zatračeně dobrý tatér. Potetoval i svou oběť. Jenže místo inkoustu použil jed.“

Rhyme pracoval mnoho let jako soudní kriminalista; jeho mysl často dokázala vyvodit přesné dedukce i ze skrovných předběžných detailů. Podobné závěry však fungují jen za předpokladu, že je lze opřít o dřívější známé případy. Tato informace ovšem byla pro Rhyma zcela nová, a nemohla

proto sloužit jako odrazový můstek k jakýmkoliv hypotézám.

„Jaký toxin přesně použil?“

„To se zatím neví. Říkal jsem, že je to čerstvá zpráva. Mís-
to činu jsme zatím neuvolnili.“

„A dál, Lone? Co tvar toho tetování?“

„Prý to byla nějaká slova.“

Faktor zaujetí se řádově zvýšil. „Vědí, co to bylo za slova?“

„To mi z místa činu neřekli. Ale zmínili se, že to vypadá
jako část nějaké věty. Asi si umíš domyslet, co z toho vyplý-
vá.“

„Že bude potřebovat další oběti,“ poznamenal Rhyme
a vrhl pohled směrem k Sachsové. „Aby mohl vyjádřit zbytek
svého poselství.“

KAPITOLA 4

Sellitto pokračoval ve vysvětlování: „Jmenovala se Chloe Mooreová, šestadvacet let. Přivydělávala si jako herečka – měla za sebou pár reklam a epizodních rolí v thrillerech –, ale jinak pracovala v butiku, aby měla na složenky.“

Sachsová položila standardní otázky: problémy s milencem, problémy s manželem, nevěry?

„Nic z toho, pokud je nám známo. Zrovna jsem poslal pár uniforem, aby se poptaly v okolí, ale podle předběžných výsledků ostatních prodavaček a její spolubydlící vedla Mooreová spořádaný život. Prý byla velmi konzervativní. Momentálně byla bez přítele a neměla za sebou žádné divoké rozchody.“

Rhyrna to zaujalo. „Měla nějaká tetování – kromě toho, kterým ji pachatel zabil?“

„Nevím. Pochůzkáři zasahující na místě činu odtamtud odprejskli, jen co patolog konstatoval SNMČ.“

Jakmile soudní lékař jmenovaný městem konstatuje smrt na místě činu, rozběhne se oficiální vyšetřování a je zaháje-

na řada různých úkonů. Zároveň tímto okamžikem pomíjejí důvody, aby se na místě činu zdržovaly jakékoliv nepovolané osoby; Rhyme například vždy trval na tom, aby policisté, kteří reagovali na původní hlášení, promptně opustili místo činu, aby ho nekontaminovali. „Dobře,“ pochválil Sellitto. Uvědomil si, že se nyní plně přeladil na pohled na smrt číslo jedna.

„Poslyš, Sachsová, jak si stojíme s tím mrtvým úředníkem?“ Letmo pohlédl na vyšetřovací zprávu v případě vraždy u magistrátu.

„Podle mě jsme hotoví. Ještě čekáme na seznam zákazníků, kteří si koupili zmíněný typ nože. Ale já se vsadím, že pachatel neplatil kreditkou, ani nevyplnil dotazník v zájmu ,zkvalitnění zákaznických služeb'. A víc se toho v podstatě dělat nedá.“

„Souhlasím. Dobrá, Lone, berem to. Ale stejně mě na tebe mrzí, že ses mě pořádně nezeptal. Prostě jsi za mě vytáhl krátkou sirku, nanosils mi sem zmrazky a rovnou předpokládáš, že s tebou do toho půjdu.“

„A co bys jinak dělal, Linku? Jezdil na běžkách po Central Parku?“

Rhyme měl rád, když se lidé nenechali ovlivnit jeho postižením a nebáli se vtipkovat na jeho účet, jak to právě předvedl Sellitto. Naopak běsnil, když se k němu chovali jako ke zlomené loutce.

Ňu Ňu Ňu, chudáčku náš...

„Volal jsem ohledávače v Queensu,“ pokračoval Sellitto. „Už tam poslali véerenko. Nechají tě velet, Amélie.“

„Tak já jedu.“ Sachsová si oblékla vlněnou šálu a rukavice a sebrala z věšáku koženou bundu sahající do poloviny

stehen. Za celá léta, co byli spolu, ji Rhyme nikdy neviděl v klasickém kabátě. Nosila jen kožené nebo sportovní bundy a tím to haslo. I větrovku si brala jen ve chvílích, kdy se účastnila nějaké tajné či taktické operace.

Vítr znovu zalomcoval starobylými okny a Rhyme téměř upozornil Sachsovou, ať jede opatrně – pilotovala klasický našlapaný sporťák se zadním náhonem, který to na ledu příliš neuměl. Nabádat Sachsovou k opatrnosti však bylo stejné jako nabádat Rhyma k trpělivosti: rovnalo se to házení hračku na zeď.

„Nechcete pomoc?“ nabídl se Pulaski.

Rhyme to chvíli zvažoval. „Potřebuješ ho?“ zeptal se nakonec Sachsově.

„Nevím. Nejspíš ne. Jedna oběť, uzavřený prostor.“

„Prozatím tedy budeš náš tajný pozůstalý, zelenáči. Zůstaneš tady a vymyslíme ti nějaký věrohodný příběh.“

„Jistě, Lincolne.“

„Ozvu se z místa činu,“ prohlásila Sachsová, popadla černou plátěnou tašku obsahující komunikační jednotku, kterou v terénu používala ke spojení s Rhymem, a spěšně vyšla ze salonu. Ozvalo se krátké zaskučení větru, vrznutí, bouchnutí dveří a ticho.

Rhyme si všiml, že si Sellitto protírá oči. Obličej měl popelavý a vyzařovalo z něj vyčerpání.

Detektiv zpozoroval, že Rhyme hledí jeho směrem. „To ten zasranej metropolitní případ,“ ulevil si. „Vůbec se nevyspím. Řekni mi, co to může být za člověka, který se vloupá do baráku s uměleckými díly za miliardu dolarů, rozhlídne se tam a odejde s prázdnýma rukama? Vždyť to nemá logiku.“

Minulý týden se nejméně tři velmi fikaní pachatelé vloupali po zavíračce do Metropolitního muzea umění na Páté avenue. Podařilo se jim vyřadit z chodu videokamery a odstavit alarmy – což samo o sobě nebylo nic snadného –, avšak rozsáhlé ohledání místa činu odhalilo, že se pachatelé zdržovali ve dvou hlavních oblastech. Za prvé pobývali ve sbírkách starožitných zbraní, které jsou přístupné veřejnosti a představují sen každého školáka: hemží se to v nich meči, halapartnami, brněními a stovkami chytrých nástrojů určených k oddělování částí těl. Za druhé se zloději zaměřili na sklepní archivy a na skladovací a restaurátorské prostory. Po několika hodinách odešli a na dálku znovu aktivovali alarmy. Celý průběh jejich vloupání se podařilo rekonstruovat na základě počítačové analýzy výpadků bezpečnostních zařízení a fyzického ohledání jednotlivých místností po odhalení, že někdo překonal alarmy a vloupal se dovnitř.

Skoro to vypadalo, že se lupiči v ničem neliší od mnoha běžných návštěvníků muzea: prohlédli si pár uměleckých děl, a když se začali nudit, zamířili do nedaleké restaurace či baru.

Celková inventura odhalila, že vetřelci sice manipulovali s několika předměty v obou zmíněných oblastech, ale neodcizili jediný obraz, jediné umělecké dílo, ba ani jediný poznámkový bloček. Ohledávače místa činu – Rhyme se Sachsovou na tomto případu nepracovali – zarazilo, jak velký prostor mají ohledávat; sbírky zbraní a brnění byly samy o sobě rozsáhlé, avšak podzemní síť archivů a skladovacích prostor se táhla daleko na východ a hravě překračovala hranice Páté avenue.

Případ byl tedy časově náročný, avšak Sellitto přiznal, že ho víc trápí jiná věc. „Politika. Ta zasraná politika.“ Odmlčel

se a pak to vysvětlil: „Jeho veličenstvo primátor si myslí, že vypadá blbě, když se někdo vloupá do jeho korunovačního klenotu. Přeloženo: můj tým se má na všechno ostatní vykašlat a dělat jenom na tomhle. Jenže my máme ve městě teroristické hrozby, Linku. Každou chvíli vyhlašuju červený kód, oranžový kód, nebo co já vím, který kód vlastně znamená, že jsme v prdeli. Máme tu snaživce, kteří si hrají na Tonyho Soprana. A co musím dělat já? Já musím procházet zatuchlé místnosti a prohlížet každé úchylné plátno a každou nahatou sochu ve sklepech. Fakt úplně každou. A chceš znát můj názor na umění, Linku?“

„Rád si ho poslechnu, Lone,“ odvětil Rhyme.

„Že se na umění můžu vysrat. To je můj názor.“

Nyní se však vyskytl nový případ – případ travičského tatera –, který k detektivově neskonale úlevě vytěsnil vyšetřování v muzeu do pozadí. „Když se ti objeví vrah podobného ražení, tak novináři nesou dost nelibě, že marníme čas u obrazů leknínů a u soch řeckých bohů s malými pindoury. Znáš tyhle sochy, vid', Linku? Někteří z těch chlapců... Člověk by si myslel, že ten, co stojí modelem, přemluví sochaře, aby mu nějaký ten centák přidal.“

Sellitto ztěžka usedl na židli a znovu se napil kávy. O moučník stále nejevil zájem.

Rhyme se náhle zamračil. „Něco mě napadlo, Lone.“

„Jo?“

„Kdy přesně k té vraždě tetováním došlo?“

„Podle předběžné zprávy před hodinou. Nebo možná před hodinou a půl.“

Rhyme byl zmatený. „Za tak krátkou dobu vám přece nemohly přijít výsledky toxikologického rozboru.“

„To né. Podle soudního patologa přijdou nejdřív za dvě hodiny.“

„Jak tedy víte, že vrah tu ženu otrávil?“

„No, jeden ze zdravotníků prý před pár lety zasahoval u podobné otravy. Podle něj se to dá poznat podle grimasy ve tváři a zkroucení těla. Ta bolest se zkrátka na člověku podepíše. Je to zatraceně hnusná smrt. Toho parchanta musíme dopadnout, Linku.“

KAPITOLA 5

Skvělé. Prostě skvělé.

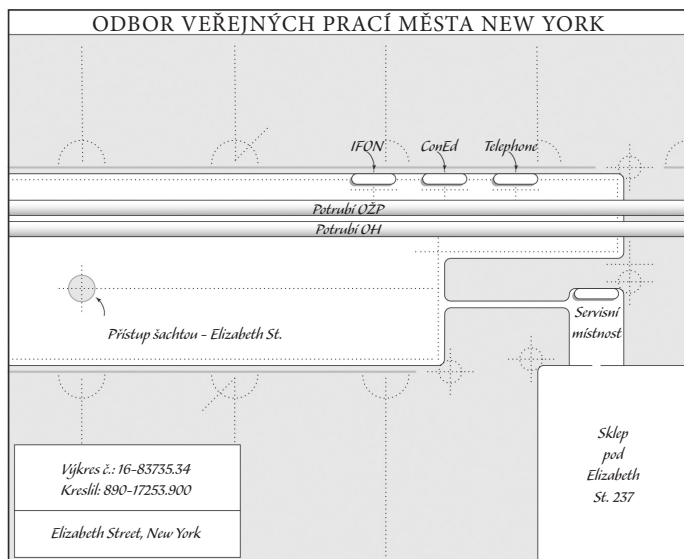
Amélie Sachsová stála ve sklepě butiku v SoHo, odkud někdo unesl Chloe Mooreovou. Zašklebila se, podřepla si a nakoukla do servisní místnosti. Dívala se do úzkého tunelu vedoucího z této místnosti na samotné místo činu – do rozlehlejšího tunelu, v němž byla Chloe zavražděna.

Tělo leželo na podlaze a silně ho osvětlovaly lampy, které tam rozmístili policisté reagující na hlášení.

Sachsová se zpocenýma rukama nakukovala do mrňavé šachty, kterou musela prolézt.

Fakt skvělé.

Zacouvala zpátky do sklepa, dvakrát nebo třikrát se zhluboka nadechla a nasála do plic zatuchlý vzduch prosycený pachem topného oleje. Lincoln Rhyme před lety vytvořil databázi plánů všech podzemních oblastí New Yorku, kterou sestavil z podkladů stavebního úřadu a dalších městských organizací. Sachsová si před chvílí stáhla příslušný pláněk prostřednictvím zabezpečené aplikace do iPhoneu a nyní si ho – s notným zděšením – prohlížela.

Odkud se berou fobie? přemýšlela. Může za ně trauma z dětství nebo nějaký genetický otisk, který člověka odrazuje od toho, aby se laskal s jedovatými hady nebo skotačil na skalnaté římse?

Problémem Amélie Sachsové však nebyli hadi ani výšky, nýbrž klaustrofobie. Kdyby věřila v reinkarnaci, což nebyl její případ, dokázala by si představit, že ji v některém minulém životě pohřbili zaživa. Případně – pokud člověk sledoval logiku karmy – bývala pomstychtivou královnou, která pomalu pohřbívala protivníky žadonící o milost.

Sachsová, která měřila téměř metr osmdesát, si znovu prohlédla plánek svého bobříka odvahy: tunelu měřícího v průměru sedmdesát až pětasedmdesát centimetrů a vedoucího ze servisní místnosti do většího dopravního tune-

lu, kde došlo k vraždě. Podle plánu byl úzký tunel sedm metrů dlouhý.

Kulatá rakev, pomyslela si Sachsová.

K místu vraždy se dalo dostat také přes revizní šachtu vzdálenou zhruba deset metrů od těla. Pachatel zřejmě pronikl do tunelu právě tudy, ale Sachsová věděla, že se bude muset protáhnout užším tubusem a cestou odebrat stopové důkazy, poněvadž právě tudy prolezl vrah do sklepa pod butikem – a právě tudy pak odvedl Chloe na místo vraždy.

„Sachsová?“ zapraskal ve sluchátkách Rhymův hlas. Amélie sebou škubla a ztlumila zvuk. „Kde jsi? Nic nevidím.“ Komunikační zařízení, které měla Sachsová na sobě, neobsahovalo pouze mikrofon a sluchátko, ale i videokameru s vysokým rozlišením. Sachsová si ho nasadila teprve před chvílí a nestihla ještě aktivovat obrazový výstup.

Stiskla tlačítko překvapivě malé kamerky – přístroj byl velký zhruba jako dvě tužkové baterie – a zápětí uslyšela: „Dobrý.“ A pak rozmrzelé: „Ale pořád je to strašně tmavé.“

„To proto, že tady je tma. Jsem ve sklepe – a právě se chystám vlézt do tunelu širokého jako ošatka na chleba.“

„V životě jsem žádnou ošatku na chleba neviděl,“ odpověděl Rhyme. „Nejsem si jistý, jestli vůbec existují.“ Kdykoliv se na obzoru rýsovalo nové místo činu, Rhymovi se zlepšila nálada. „Tak pojďme na to. Rozhlídni se kolem sebe. Schválně, co uvidíme.“

Při ohledávání místa činu nosila Sachsová komunikační zařízení často. Rhyme jí dával do sluchátek tipy a návrhy – i když jich poslední dobou bylo mnohem méně, než když spolu začali pracovat a ona byla úplná novicka –, a ačkoliv to nikdy nepřiznal nahlas, zároveň také dohlížel na její bezpeč-

nost. Trval na tom, aby kriminalisté ohledávali místo činu sólově, poněvadž přítomnost dalšího člověka by je zbytečně rozptylovala. Nejlepší ohledávači přitom dokázali s místem činu psychologicky splynout. *Stali* se obětí, *stali* se pachatelem – a díky tomu odhalili i důkazy, které by jim jinak možná unikly. A pokud hlavnímu ohledávači pomáhal někdo další, pak k tomuto splnutí nedocházelo nebo přinejmenším ne tak snadno. Práce o samotě na druhou stranu obnášela riziko. Bylo až překvapivé, kolikrát se místo činu opět stalo aktivním: pachatel se vrátil nebo na něm setrval a zaútočil na ohledávače procházejícího v roštu. Dokonce se stávalo, že i když byl pachatel dávno pryč, došlo k jinému útoku, nesouvisejícímu s prvotním místem činu. Sachsovou jednou napadl bezdomovec trpící schizofrenií, který si myslel, že mu přišla ukrást imaginárního psa.

Amélie ještě jednou nakoukla do servisní místnosti, aby si Rhyme mohl udělat obrázek, a pak krátce jukla přes tunel do pekla.

„Jo ahá,“ protáhl Rhyme, který konečně pochopil její znepokojení. „Ošatka na chleba.“

Sachsová si naposledy upravila výstroj. Měla na sobě bílou tyvekovou kombinézu s kapucí a vysokýma botama. Jelikož pachatel evidentně použil jed, vzala si také respirátor N95. Zasahující policisté sice uvedli, že vrah vpravil toxin oběti do těla prostřednictvím tetovacího strojeku a že oni sami nezaregistrovali na místě činu žádné chemické látky v podobě plynu nebo aerosolu, ale proč zbytečně riskovat?

Za Sachsovou se ozvaly kroky: zatuchlým a vlhkým sklepením pod butikem Chez Nord se k ní kdosi blížil.

Ohlédl se a spatřila atraktivní kriminalistku, která jí

měla pomoci přímo v prodejně. Sachsová znala Jean Eaglestonovou už mnoho let; Jean patřila k hvězdám kriminalistického týmu. Před chvílí vyslechla vedoucí butik, která našla Chloeino tělo. Sachsová chtěla vědět, jestli vedoucí vstoupila přímo na místo, kde Chloe ležela, aby zkontrolovala její stav.

„Ne,“ tlumočila jí nyní Eaglestonová odpověď. „Všimla si otevřených dveří, nakoukla do servisní místnosti a uviděla oběť ležet v tunelu. To jí stačilo. Dál už nešla.“

Není jí co vyčítat, pomyslela si Sachsová. I kdyby člověk netrpěl klaustrofobií, proč by měl vstupovat do opuštěného tunelu, kde leží na zemi zjevná oběť vraždy a kde by se stále mohl zdržovat vrah?

„Jak mohla tu oběť vidět?“ ozval se Rhyme, který rozhovor odposlechl. „Předpokládám, že teď jsou tam světla od záchránářů. Ale po vraždě tam snad byla tma, ne?“

Sachsová zopakovala otázku Eaglestonové. Kriminalistka však odpověď neznala. „Vedoucí jen řekla, že dovnitř viděla.“

„Dobrá,“ odpověděl Rhyme, „to brzy zjistíme.“

„Jinak na místě vraždy pobýval už jen jeden zasahující policista a jeden záchránář,“ dodala Eaglestonová. „Ti ale jen konstatovali smrt a vrátili se, aby počkali na nás. Mám vzorky jejich podrážek, takže jsme schopni eliminovat případné otisky jejich bot. Řekli mi, že se na místě činu ničeho nedotýkali – jen oběti samotné, aby zkontrolovali její stav. A záchránář měl na rukou rukavice.“

To znamenalo, že kontaminace – tedy zavlečení stop nesusouvisejících s místem činu nebo osobou pachatele – bude minimální. Byla to jedna z výhod vraždy spáchané v podobné díře. Zločin, k němuž dojde na ulici, může být vystavený desítkám kontaminantů, od vanoucího větru přes liják či

plískanici (dnešní případ) až po kolemjdoucí nebo i lovce senzací. Jedním z nejhorších zdrojů kontaminace jsou jiní policisté, zejména policejní hlavouni naparující se před reportéry a dychtící dostat se do záběru, a přikrmit tak čtyřia-dvacetihodinový zpravodajský cyklus.

Amélie Sachsová znovu pohlédla na kulatou rakev.

Tak jo, pomyslela si. Kost na kost...

Tento obrat používal její otec. I on pracoval jako policista, pochůzkář mající na starosti „Deuce“ neboli okolí Dvaachtyřicáté ulice v Midtownu; na Times Square to tehdy vypadalo jako na Divokém západě počátkem devatenáctého století. Výraz „kost na kost“ označoval chvíle, kdy člověk musí překonat své nejhorší obavy.

Ošatka na chleba...

Sachsová se vrátila k přístupovým dvířkům a prolezla jimi do servisní místnosti pod sklepem. Převzala od kolegyně brašnu s nástroji na sběr důkazů a zeptala se: „Ohledáš ten sklep, Jean?“

„Hned se do toho dám,“ odpověděla Eaglestonová. „A pak všechno odnesu do vérenka.“

První rychlé ohledání sklepa už měli za sebou. Bylo však zřejmé, že tam pachatel strávil minimum času. Prostě se zmocnil Chloe, nějakým způsobem ji přemohl a odvedl ji k přístupovým dvířkům – na podlaze byly stále patrné stopy po jejích bezvládných nohách.

Sachsová položila těžkou brašnu na podlahu a otevřela ji. Vyfotografovala a odebrala důkazy nacházející se v servisní místnosti, avšak i zde stejně jako ve sklepe strávil pachatel s Chloe velmi málo času – očividně chtěl, aby jeho oběť co nejrychleji zmizela z dohledu. Sachsová označila sáčky, vlo-

žila do nich stopové důkazy a postavila plastové i papírové krabičky na podlahu sklepa, odkud je měli jiní ohledávači odnést k véerenku neboli vozidlu rychlého nasazení.

A pak už se otočila k ústí titěrného tunelu a prohlédla si ho tak, jak si člověk prohlíží hlaveň pistole v ruce zoufalého padoucha.

Ošatka na chleba...

Ani se nepohnula. Slyšela, jak jí zběsile tluče srdce.

„Sachsová,“ zazněl jí v uchu Rhymův hlas.

Neodpověděla.

„Já ti rozumím,“ řekl Rhyme tiše. „Ale.“

Což znamenalo jediné: Hejbní zadkem.

No dobrá.

„Jasně, Rhyme. Bez obav.“

Kost na kost...

Tak dlouhý zas není, ujišťovala se. Jen sedm metrů deset. Vždyť je to hračka. I když se vzápětí přistihla, že z nějakého nevysvětlitelného důvodu vášnivě nenávidí onen deseticentimetrový úsek za sedmimetrovou hranicí. Sotva se přiblížila k tunelu, začaly se jí vydatně potit dlaně a také kůže na hlavě ji svědila víc než obvykle. Chtěla si ji podrábat, zarýt si do ní nehty, rozdrásat si kůžičku na okraji nehtů. Nervózní tik. Tohle její nutkání sílilo ve chvílích, kdy se nemohla hýbat, a to ve všech smyslech tohoto slova: fyzicky, citově i duševně.

Nehybnost: jak strašně tento stav nenáviděla.

Její dech nabral podobu mělkého lapání po dechu ve zkrácených intervalech.

Zorientovala se a dotkla se pistole Glock 17, která jí visela u pasu. S nošením zbraně bylo spojené drobné riziko kontaminace, a to i kdyby nikoho nezastřelila, ale opět tu byly

jisté bezpečnostní ohledy. Kdyby chtěl některý pachatel ublížit kriminalistovi, nemohl by si vybrat lepší příležitost než proces ohledávání místa činu.

Jeden konec nylonového popruhu připjala Sachsová k brašně s proprietami na sběr důkazů a druhý si upevnila na opasek, takže mohla táhnout brašnu za sebou.

Vyrazila kupředu. Před ústím tunelu se ještě na chvíli zastavila, ale pak klekla na všechny čtyři a začala se soukat do tunelu. Přála si nechat čelovku zhasnutou – vidět tunel pro ni bylo znepokojivější než se v duchu soustředit na jeho konec –, jenže se bála, že jí v tubusu uniknou nějaké důkazy.

Cvak.

Kovová rakev jako by se pod halogenovým kuzelem ještě více zmenšila a sevřela jí tělo svou ocelovou skořepinou.

Tak... běž...

Vytáhla z kapsy lepicí váleček a během postupu vpřed jím projela podlahu tunelu. Věděla, že vzhledem k omezenému prostoru a možnosti, že se oběť v tu chvíli ještě pachateli vzpouzela, je vysoce pravděpodobné, že se právě v tunelu najdou nějaké stopy. Rolovala tedy válečkem a soustředila se na spoje a zhrubělá místa, v nichž mohly uvíznout užitečné důkazy.

Vzpomněla si na několik let starou hlášku Stevena Wrighta: „Šel jsem do nemocnice na magnetickou rezonanci. Chtěl jsem zjistit, jestli trpím klaustrofobií.“

Humor a rozptýlení však nezahnały její paniku nadlouho.

Byla zhruba ve třetině cesty, když jí vnitřnosti probodla mrazivá čepel hrůzy.

Běž ven, běž ven, běž ven!

Navzdory nesmírnému horku všude kolem jí začaly drkotat zuby.

„Vedeš si dobře, Sachsová,“ ozval se jí ve sluchátku Rhy-
mův hlas.

Sachsová oceňovala jeho povzbuzení pronesené uklid-
ňujícím barytonem, ale momentálně o něj nestála. Ztlumila
hlasitost.

Ještě pár metrů. Dýchej, dýchej.

Soustřed' se na práci. Sachsová se o to pokusila. Měla však
nejisté ruce, a tak upustila váleček; cinknutí rukojeti o kovo-
vou podlahu tunelu v ní málem vyvolalo dávivý reflex.

V těsném závěsu za strachem se dostavilo blouznění. Sach-
sová si náhle vzala do hlavy, že neznámý pachatel stojí pří-
mo za ní. Že celou dobu visel u stropu v servisní místnosti
a pak seskočil na podlahu. Proč jsem se tam jen nepodívala?
Na místě činu se člověk vždycky musí dívat i nahoru! Do pr-
dele.

A pak ji cosi zatahalo.

Hekla.

To přece nebyla brašna na popruhu. Ne, byla to pacha-
telova ruka! Chystá se ji tu přivázat a pak zaházet celý tunel
hlínou, hezky pomalu od nohou. Anebo tunel zaplavit. Sly-
šela jsem přece, jak v té místnosti kape voda, byly tam nějaké
trubky. Stačilo, aby otevřel ventil nebo kohout. Voda začne
stoupat a já se tu utopím; budu křičet zoufalstvím, ale nebu-
du se moct pohnout tam ani zpátky.

Ne!

Že je tento scénář přinejlepším nepravděpodobný, na tom
teď vůbec nezáleželo. Strach dokázal udělat z nepravděpo-
dobného nebo i nemožného přijatelné. Jako by on sám pře-
býval v tunelu, dýchal, líbal ji, pohrával si s ní, ovíjel jí kolem
těla své slizké paže.

Nebud' blázen! okřikla Sachsová sama sebe. Jestli ti tady něco hrozí, tak maximálně zastřelení, jakmile vystrčíš hlavu na druhém konci tunelu – rozhodně se nemusíš bát, že tě nějaký neexistující pachatel zahází neexistující hlinou a udusí tě tu. Tunel se nezhroutí, jeho stěny tě nerozdrťí jako hadí čelisti myš. To se prostě... nestane.

Jenže samotná představa hada a uvězněné myši zůstala trčet v její myšlenkách a zesílila její paniku o další stupeň.

Sakra. Já se tu fakt rozsypu. Normálně se tu rozsypu, do prdele.

Konec tunelu teď byl asi dva a půl metru od ní a Sachsové se náhle zmocnila touha vyrazit co nejrychleji k němu. To však nemohla udělat. V tunelu nebylo dost místa na jakýkoliv rychlejší pohyb než plížení vpřed. Sachsová navíc věděla, že snaha zvýšit tempo by skončila katastrofou. Za prvé by mohla přehlédnout důležité stopy. A za druhé by tím umocnila pocit hrůzy, který by v ní mohl explodovat jako řetězová reakce.

A především: rychlejší průlez tunelem by znamenal porážku, i kdyby ho nakrásně byla schopna.

Její osobní mantra – kterou se rovněž naučila od otce – zněla: Když se hýbeš, nemůžou tě chytit.

Jenže někdy, například teď, mohou člověka chytit, přestože se hýbe.

No tak se přestaň hýbat, poručila si.

A opravdu přestala. Dokonale znehybněla. A zvrhlé paže tunelu ji sevřely ještě těsněji.

Panika se přes ni převalovala jako mořské vlny. Bodala ji jako mrazivý nůž.

Nehýbej se, nabádala se Sachsová v duchu. Bud' s ní. Postav